

ne få godtgørelse for en overskydende skat af samme størrelse som deres indkomstskat. Og den er for tiden i størrelsesordenen 40 mia. kr. årligt.

Som et eksempel herpå skal jeg nævne, at den foreløbige »danmarksrekord« i overskydende selskabsskat tilfalder indkomståret 1999, hvor den overskydende skat blev ca. 10,5 mia. kr. – der skal ses på baggrund af acontoselskabernes indkomstskat samme år på ca. 27 mia. kr.

Af disse 10,5 mia. kr. skønnes det, at der blev udbetalt godtgørelse vedr. de 9,9 mia. kr, mens de resterende ca. 0,6 mia. kr. blev omfattet af maksimeringsreglen. Så reglen var ikke til hinder for, at der blev opbygget og udbetalt godtgørelse for overskydende skat svarende til mere end en tredjedel af selskabernes indkomstskat.

Maksimeringsreglen var altså ikke noget værn mod, at selskaberne brugte staten som bank, og samtidig skabte den store urimeligheder for mange selskaber.

Og det ekstra godtgørelsesbeløb, som staten nu må udbetale, fordi reglen er ophævet, går derfor i et vist omfang til selskaber, der ellers helt utilsigtet er blevet ramt af den.

Dette ekstra godtgørelsesbeløb lader sig dog ikke opgøre direkte.

I stedet er udarbejdet et – særdeles usikkert – skøn for indkomståret 2002, som reelt var det første år, hvor selskaberne kunne indbetale frivillig acontoskat vel vidende, at maksimeringsreglen var ophævet.

Det skønnes, at hvis reglen havde været gældende, ville der være blevet udbetalt ca. 38 mio. kr. mindre i godtgørelse ud af et samlet godtgørelsesbeløb på ca. 300 mio. kr.

Heraf skal en tredjedel, ca. 13 mio. kr., henføres til, at den opkrævede obligatoriske acontoskat for en række selskaber var så høj, at den i sig selv udløste en overskydende skat, som ville være blevet omfattet af maksimeringsreglen.

De resterende 25 mio. kr. af de 38 mio. kr. må antages i vidt omfang at hidrøre fra f.eks. de nystiftede selskaber mv., hvis problemer med maksimeringsreglen netop var anledningen til, at vi valgte at afskaffe den.

Så alt i alt må det antages, at en væsentlig del af disse penge er givet god ud til at rette op på åbenlyse urimeligheder.

De 38 mio. kr. svarer i øvrigt til, at for ca. 900 mio. kr. overskydende skat ville være blevet omfattet af maksimeringsreglen, hvis denne var blevet videreført i 2002.

I forbindelse med lovforslag L 99 skønnes, at der i gennemsnit for indkomstårene 1997 – 1999 blev udbetalt overskydende skat på 750 mio. kr. årligt, hvor der ikke blev beregnet godtgørelse som følge af maksimeringsreglen.

Jeg finder det tankevækkende, at der er så beskedent forskel på de 750 mio. kr. overskydende skat, der skønnes omfattet af maksimeringsreglen i 1997 – 99 og dermed ikke fik godtgørelse, da den var i kraft, og så de 900 mio. kr., som nu skønnes at være blevet omfattet, hvis den var videreført. Det indikerer nemlig, at ophævelsen af reglen ikke i sig selv har medført nogen stigning i selskabernes overskydende skat.

Det antoges ganske vist ved L 99, at den overskydende skat, hvoraf der ikke skulle beregnes godtgørelse ved en videreførelse af maksimeringsreglen, fra 2001 ville være i størrelsesordenen 250 mio. kr. årligt, dvs. 500 mio. kr. lavere end for årene 1997 – 99.

Dette forventede fald blev begrundet med, at selskaberne ved den nye godtgørelsessats på 4 pct. – indført med virkning fra 2000 – ville få selskaberne til at udvise større forsigtighed med acontobetalingerne.

Dette fald er altså ikke indtruffet. Men forklaringen herpå er måske, at selskaberne faktisk udviste forsigtighed allerede i 1997 – 99 (hvor reglen gjaldt), og at den overskydende skat på i gennemsnit 750 mio. kr. årligt i denne periode, som ikke fik godtgørelse, netop skal ses på baggrund af de urimeligheder, som reglen var skyld i.

Jeg skal benytte lejligheden til at nævne, at spørgeren i forbindelse med Folketingets behandling onsdag d. 17. marts 2004 af hans spørgsmål S 2762 stillet til mig kritiserede ophævelsen af maksimeringsreglen. I denne forbindelse omtalte han et tab for staten på op mod 250 mio. kr. som følge heraf.

Jeg formoder, at spørgeren her har taget udgangspunkt i, at acontoskatten for indkomståret 2003 i forbindelse med Budgetoversigt 3, 2003, viste sig undervurderet med i størrelsesordenen 6 mia. kr., idet godtgørelsen på 4,2 pct. heraf netop er ca. 250 mio. kr.

Hertil er kun at sige, at der ikke er nogen som helst grund til at tro, at der i 2003 er blevet indbetalt acontoskat, som til sin tid vil vise sig at blive til en overskydende skat på 6 mia. kr., der ville være blevet omfattet af maksimeringsreglen. Beløbet er snarere i samme størrelsesorden som for indkomståret 2002, dvs. ca. 1 mia. kr.